

Publicerad 2007-09-02 00:11 av Tania Bengtsson

Cara mia

Nu spelar mina grannar Cara mia igen

Det är så man vill gråta

Varje dag

Spelar de den

Varje dag

Och i somras när jag o Malin gick på bilskolan

Spelade de den

Varje dag på reklamradion

Så att vi tillslut var tvungna

Att kalla den vår låt

Så att det i alla fall blev någon mening

Med den förbannade låten

Överallt

Vart jag än går

Spelar de den

Den är som ett virus

Som om hela världen blivit besmittad

Med något värre än både aids

Och digerdöden

Det var en gång i våras

När jag fortfarande hade kvar

Min visstidsanställning

Jag cyklade över Slottsbron

Och morgonen var så vacker

Jag hade P3 i öronen

När de plötsligt började spela den

Cara mia

Det var då jag visste

Att det här ändå måste vara vägen till undergången

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Tania Bengtsson med Poeter.se id #18379 innehar upphovsrätten